

საქართველოს

იმისთანა წმინდა საცემში, ბეგობიც ბეჭდუბი სიფყავა, ფყუილებით და ჭებობით ბუბთის გაცნა ყუელა უკადრისბბაჭე უსაბაგლყსია.

დაარსებულია 1918 წელს.

შაბათი, 10 აპრილი, 2010 წელი.

№66 (6432)

რესპუბლიკა

ელექტრონული ფოსტა: sakresp@ayety.ge

ვებ გვერდი: www.open.ge/sakartvelos-respublika

ფასი 50 თეთრი.

გუგინ პარლამენტის წინ პატივი მიაგეს 9 აპრილის ტრაგედიის მსხვერპლთ

დაღუპულთა სულების მოსახსენიებლად

9 აპრილს დაღუპულთა ხსოვნას პატივი სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქმა, უფინდდესმა და უნეტარესმა ილია მიორემ მიზო.

უნზინდესი პარლამენტის შენობასთან მივიდა და მემორიალთან დაღუპულთა სულე-

ბის მოსახსენიებელი პანაშვიდი გადაიხადა. ილია მიორემ 1989 წლის ეს დღე კიდევ ერთხელ გაიხსენა და განმარტა, რომ 9 აპრილის ტრაგიკულ ღამეს კიდევ ერთხელ გამოჩნდა, რამდენად დიდია სიყვარული ჩვენი ხალხისა სამშობლოსადმი.

პარკ მოქმელ მართლან პარკი გაგბონი უნდა! ③

ფიქრები ხემაღლა აღმაშენებლის საფლავზე ორგზის ფიხდაღუბლი და დაპითოზის მოსურნე სააკაშვილის განსაგონად

რუსეთის სამოგად გამონკეპაა!

ცეცხლმოკიდებუბი ნამღების ბაზარს კონკურენსიამ უნამღა?! ⑧

მეზარმეთა ბაღლების კიღვ პრთი ახალი სერხნი, ⑤

ანუ როგორ ატარორებენ ბანკები და საბაღასახაღო სამსახურები მენახურებს!

⊙ აბრე ვერ იქმ დავითოვას...

ამ ბოლო დროს ხშირად ისმის, — სააკაშვილი ფაქტობრივად საერთაშორისო იზოლაციაშია, თუ ადრე კვირაში ხუთი დღე საზღვარგარეთ იყო, ახლა არც უცხოეთში იწვევს ვინმე და არც იქიდან ჩამოდის ძველებური ინტენსიურობით მეტ-ნაკლებად ცნობილი ხალხი, ამჟამად მისი მარშრუტი ძირითადად თბილისი-ბათუმის და პირუტყვ ტრასით თუ განისაზღვრება.

რატომ ასე ხისტად? იქნებ კაცი თავის დანაშაულებს ასრულებს, მეორე ვადით პრეზიდენტად არჩევის შემდეგ რომ თქვა, აწი საზღვარგარეთ ნაკლებად ვივლი და უფრო ხშირად ჩავალ ქოქორტშიო?

მართალია, სააკაშვილი უშუალოდ ქოქორტში არ ჩასულა, მაგრამ საქართველოს სხვა კუთხე-ადგილებს ხომ ხშირად სტუმრობს?

თანაც უბრალოდ კი არ სტუმრობს, გასვლითს მთავრობის სხდომებზეც მართლაც ხან რომელიმე წყალსატევში მოცურავე ბატების, გველების თუ იხვების ფონზე (მბრტყლავ, რა ბაბრჩივს მათი მრთმანთისგან, და თანაც, ღმერთო, რა მბრტყლავს!), ხანაც მშენებარე სახლის სახურავზე (აუუ, რა შიმშირუნებულად ორიგინალური, ჩვეულებრივი მოკვდავთა გონისთვის იმავით უფრო მალა არაორდინალური!)

ასე ეწვია იგი თუნდაც ალდგომა ღვს, სამედიცინო ეკლესიის დასამოსული, გარეჯის მამათა მონასტარს.

— „პატრიარქმა თავის ქადაგებაში ილაპარაკა, — უთხრა მან იქ შეკრებილებს, — თავისუფლების ფასეულობაზე და იმაზე, რომ თავისუფლებისთვის ღირს სიკვდილი. მართლაც, საქართველო არის დავითისა და გოლიათის ბრძოლა. ჩვენ გვებრძვის დიდი ბოროტება. საქართველო არის სიკეთის მხარე და ერთი რამ უნდა ვიცოდეთ — როგორ ძლიერადაც უნდა გამოიყურებოდეს ბოროტება, არასოდეს მას არ უნდა შეეგუოთ და არასოდეს მასთან არ უნდა წავიდეთ კომპრომისზე. საბოლოო ჯამში როგორც დავითმა დაამარცხა გოლიათი, ასევე საქართველო, რა თქმა უნდა, გაიმარჯვებს.“

რა თქმა უნდა, მოსაწონია ძველურადაც, ხალხისთვის რწმენის ჩამოშორება და დამარცხება უძრავი ნება, გაუტყურობა, დამოკიდებულება ცხოვრებისთვის ფაზაზე აღმოცენდა სიკვდილის დამაფრთხილებელი, რაგონად განსაცდელი წინაშე ძველურადაც თუ წინააღმდეგობისთვის აუტოვებელი ყველა ის თვისება, რომელიც უსვამს ჰომოდამოკიდებულებას თუნდაც ჩვენს უდიდეს მიწაზე დავით ალგაშენებელს, რომლის სახელი და ხსოვნის სიდიდითაც დიდად ხიზლავს და იხილავს მიხილს სააკაშვილს.

გაგრძელა გოლიათის კი არა, თუნდაც ჩვეულებრივი მოწინააღმდეგის დამარცხებისთვის, ჩემი აზრით, მინიმუმ სამი რამის გათვალისწინება აუცილებელია:

პირველი ის არის, რომ ჩხუბი (ოში — შით უფრო) მორავაზეა!

მეორე — ძალა უნდა შეგნებდეს ქაღალდისა!

და **მესამე**, აქედან გამომდინარე: ძირითადად (მთლიანად თუ არა) საკუთარი თავის იმადი უნდა გქონდეს და იმ „უერთადობლო“ კაცობით მოსაჩვენებელი.

ქარბ მთქველს მართლაც ქარბი გაგგონი უნდა!

ფიქრები ხმაგლად აღგაშენებლის საფლავზე ორგზის უცდალად და დავითობის მოსურნე სააკაშვილის განგონად

გლად კი არ უნდა იქნებოდა მუშტობა და ახდენდა სალანგლავი სიტყვების კორინთელს, გარეგანგაგონით იმადითა რომ ჩალოწოვს — ჩხუბს არ დაგვანებავს, სოლო თუ იგი მიიწვას ახტა და, გაგვავებულავენო!

და მხოლოდ აიის შემდეგ — „მეღვსი მერე მხარე“.

იმის გამოცნობას, თუ ვის გულისხმობს გოლიათში მიხილს სააკაშვილი, დიდდი იმადობაში იმადი არ სჭირდება, გაგრძელა **2008 წლის აგვისტოს მერე, როდესაც ჩვენი მთავარსარდლის მეტაფორით სულ ხუთ დღეში „მოვადგინეთ“ ომი, მონაწილეებმა დაგვებრძვეთ, გავიმარჯვეთ და, ევროპა-ამერიკა რომ არ ჩარეულიყო, მორიგი წარმატების აღსანიშნავად წითელ მოედანზე დაგვლევდით შამპანურს, „იმით“ დაწმირებულ (ჩვენი მთავარსარდლის საყვარელი გამოთქმა) პრემიერს კი თავისივე წითელი ჰალსტუხით ჩამოვარდობინებდით თავს, ან, უკეთეს შემთხვევაში, ერთი ადგილით მიიწვ ჩამოვკიდებდით (თუმცა, კაცმა რომ თქვას, რატომ ერთით?), ხომ ღამის ორი წელიწადი გავიდა? ამ დროის განმავლობაში „იმან“, როგორც ამგვარად, დამარცხებულან სათანადო დასკვნები გააკეთა, არმიის რეორგანიზაციაც მოახდინა და შვიტარალებაც გააახლა.**

აღრინდელი გამარჯვებების და, განსაკუთრებით, „ქლავი საკვირველიც“, გაგრძელა მთავარი, ალბათ, ის იყო, რომ ამ მართლაც არაქმნიან და უარყო სარდალს **გვერდით ქვედღიღიღი ჰყავდა** და რაც მთავარზე უმთავრესიცაა, იგი — დაქვევლი საგოგლო წელში გამარტეველ-აღმშენებელი — **უსმინდა და უპირებდა თავის დამრიგებელს**

ღიან, ჩემი ღრმა რწმენით, სწორედ ეს უკანასკნელი მომენტია უმთავრესი, რადგან **ქყონ-**

დიდელის მსგავსი ბრძენი ახლაც გვყავს — ჩვენი ეკლესიის ამჟამინდელი უღირსეულის საჭეთმყრობელი, რომელიც უთუოდ ღმერთმა მოგვივლინა ამ ძნელბედობისას, მაგრამ დავითი?

...და ამ თითქმის ცხადად ჩამსმის მავანთა, იმადი გალიზინანაული შეგახილი, ვინც შავ-ხა წარგაშურებულად დაახმობს, თითქმის, თუ ამას „გამამარჩინალო“ იტყვის ან „პარტია „დაავალავს“ — როგორ თუ კითხვის ნიშანი დასვი, რა არის აქ საორტოფო — დავითი კიდევ

ნის, პირველი მოსახლეობის ჯანმრთელობის მდგომარეობის შესაბამისად ჩასული ქართული მადიკოსები რუსმა ოკუპანტებმა ამ სოფელში არ შეუშვეს!

არადა, გაცნობათ, ჩვენი უწმინდესი და უმთავრესი კათოლიკოს-პატრიარქი რუსეთის პატრიარქის მიწვევით მოსკოვში ჩასვლისას პრაზიკონტად მად-ვედებს რომ შეხვდა, ილია მეორის თხოვნით, პერევიდან რუსის ჯარისკაცები გაიყვანეს.

ეს ვინმის სხვათა დამსახურება არ ეკონოსო, და ამაშივე განსაცხადდა სააკაშვილმა ტალღი-ზიით — კათოლიკოს-პატრიარქმა რუსეთში სწორედ ის და ისე თქვა, რაც როგორც მე ვუთხარდავებარეო!

აბა, სხვაგვარად, უიმიოდ, ვინმე იტყვის რაიმეს გონივრულსა და ძველნისთვის სასარგებლოს?!

გაგრძელა „ჩლუნგა“ რუსებმა არ იციან და, — რახან ასე, ვისთანაც გინდათ, გვიჩველეთ და, — ამ სატალღი-ზიო განსაცხად-ბიდან რამდენიმე საათში კვლავ შევლილი წინადაცა ვიკავშირ.

ეს არის მოსმენა-დაჯერება?!

„საბრტყელის მთავრობა რომ გურს გვიგდავდეს, ძველნის საძმე უკეთესად იმადობ-ღაო“, — ასე უკანასკნელამ რამდენიმე დღის წინათ უწმინდესმა და უმთავრესმა ილია მეორემ უსაბამისი საბაზისი დავადაცა-დაცა კონგრესის თავმჯდომარის სოსე პონო მარტინენის კითხვას იმის შესახებ, თუ **„რამდენად უცდალს ყურს საქართველოს ხელისუფლება პატრიარქს“**.

ამ ორი მომენტის საბულის-ყურს:

პირველი ის, რომ, როგორც ჩანს, საზღვარგარეთაც გაშუწმინდობაშია, რომ ჩვენი ხელისუფლება თითქმის საბრტყელად არ ითვალისწინებს ბრძენი პატრიარქის აზრს და სააკაშვილი სტუმარმა, როგორც იტყვიან, უშუალოდ პირველწყაროსთან გადაწყვიტა მისი და-უტყუბა.

და **მეორე**: როგორც ჩანს, ნორმალურ საზოგადოებაში მიუღებელი პატრიარქის აზრის უგულებელყოფა და ამაღაც იკითხა ეს სტუმარმა.

⊙ დედაქალაქი

ეს ხილი ტაქრავა მიგვიყვანს?!

საბრტყელის პრეზიდენტმა, მიხეილ სააკაშვილმა თბილისის აღმშენებლობის საქმეში დედაქალაქის მერის გიგი უგულავას დამსახურებებზე ისაუბრა.

— ყოველგვარი ისარჩვეო კავანის კონტაქტის გარეშე, ყოველგვარი პოლიტიკური კონტაქტის გარეშე, დავილოთ გულზე ხალი და ყველაზე უფრო მკაცრმა პრინციპსა თქვას, როდესაც, რომელიმე პერიოდში, თბილისის მრავალსაუკუნოვანი ისტორიის მანძილზე, გაკეთებულა თუ არა ამ ქალაქში ერთგვარად ამდენი, რამდენიც შენდება ღვს, — განაცხადა მიხეილ სააკაშვილმა რიყზე „გვერდობის ხილის“ მტკვარზე გადგინა ადგი მიქვნილ ღონისობაზე გამოსვლისას.

ამასთან, მისივე თქმით, პირველი აღიარება და მადლობა ეკუთვნით იმ მუშებს, რომლებიც საბრტყელში მიმდინარე აღმშენებლობის პროცესში არიან ჩარ-

თული და 24 საათის განმავლობაში მუშაობენ.

როგორც პრაზიკონტად აღნიშნა, კვლდროში მხოლოდ მიწაზე არაქმნიან მშენებლები, ღვს კი, დამოკრატისა და იმ პირობებში, როდესაც საბრტყელის გამწვანებთან გაგვალავა უნდა, თითოეული ადამიანი მიწაზე, პრაზიკონტად აღნიშნა, უნდა იყოს მისი სიტყვების „კვლი თბილისის ახალი სიტყვების“ ურთქტავა ათასობით ადამიანი დასაქმებული.

— სწორედ ეს არის ღირსების საკითხი, როცა საზოგადოებრივი ღირსებაზე ზოგირთქტი. აი, ღირსება ყველაზე მეტი, რაც შეიძლება აღამიანს ჰქონდეს — როცა ატყვის თავის შვილს, შვილთა შვილს, რომ მი ავაშენე ეს ქალაქი, მი შევძენი ის, რითიც თქვენ ასე ძალიან ამაყობთ, — განაცხადა საბრტყელის პრაზიკონტად.

ელგაჯა ნაღრამიშვილის ფოტო

მხატვარი

სანამ თვალი მიეჩვენა - ილღე-მა, მერე კი ნელ-ნელა თავით შიგნით, ქვევით, საღდაც ვშვებ... შავ-თეთრი ხაზების ჰორიზონტურ-მომრგვალებული მორფების უცნაური შექმნა შენადელი ხან გითრეფს და ხანაც მორფების ცენტრისკენული მოძრაობის საწინააღმდეგოდ „ამოგაგდებს“... არც ძაბრისფერია და არც ლაზერისფერია. რასაც და ვისაც გინდა იმას დაინახავ, ამ მხრივ სრული და არა-თერმოდინამიკური თავისუფლება გაქვს: გინდ ზემო და ლაღად, გინდ ნისტაგმიანი თვალის გუგა, გინდ აპოლიკა, გინდ პულსაცია, გინდ შავი და თეთრი საქსოვი ძაფები, გინდ წყნარი ან აღლევებული ოკეანის მხეფები, გინდ ტურბულენტობა და გინდ უშკარესი წესრიგი. რაც არ უნდა დაინახო, ავტორს არ ეწყინება. მთავარია, რომ ამ დინამიკაში აზრი, ასოციაცია, სახეობა, სურათი-ხატი მოძრაობს. ლუკა ლასარნიშვილის იგივე ლუკა ლასარნიშვილის ამ ტილოებს „Moving Stills“ („მოძრაობის კადრები“) ჰქვია. მე კი მათ „მოძრაობის უძრავობის“ შევარქმევდი. თან გვინდა, რომ ეს ზოლიანი ჰაერი შენ, შენს მასპინძელს მის უძრავ-მოძრაობაში ქონებასთან ერთად ერთბაშად და ცალ-ცალკე გადაგვტყავს. ოდნავ ფსკერს არ დაეხევი, მუდმივ თავისუფალ ვარდნაში იქნები, რადგანაც ოდესღაც სიზმარში განცდილ სიძიმის ძალას ჰვავს. ახლოდან თვალს გტყვენ. არც მთლად შავ-თეთრი კინოა, არც ასეთივე იუმორი და მავია. არამედ - რაღაც სხვა...

თავდაცვით მოძრაობა მხატვარია: თბილისი, მოსკოვი, პარიზი, კიოტო, ამსტერდამი, ნიუ-იორკი. დღემდე 20 საათი მუშაობს და ეს მისთვის სახეობით ნორმალურია. რაც მერს მუშაობს, უფრო მეტად ბედნიერი და ამიტომაც ამ ფუფუნებას თავის თავს არ აკლებს. რასაც არ უნდა აკეთებდეს, როგორც თავად ამბობს - თავის საქმეზე ფიქრობს. ამავე დროს „კარნაჰეტილიცა“, მაგრამ არც მთლად კლასიკური ასკეტია. ნიუ-იორკში 2003 წლიდანაა. თვლის, რომ ცხოვრება, როგორც მონოტონურიც არ უნდა იყოს, მაინც „მოძრაობის კადრებში“ ეწერება; ყველაფერი ავტომატურად ისე რომ აკეთო, როგორც - წინა დღეს, ახალი დღე მაინც სხვაა, რადგან ახალ ფორმას, ნიუნს ვთავაზობს; რაღაც ძველდება, მერე კი ვიღაც - ახლდება, ხელახლა იბადება...

ლუკა ლასარნიშვილის გამოფენები შთაბეჭდავია. ამ შემთხვევაში მხოლოდ მის ნამუშევრებს სულაც არ ვუკლავს, არამედ - დამთავლოვებელთა რეაქციას. თავად მხატვარს ყველაზე მეტად მისი „Moving Stills“-ის პირველი ჩვენება დაამახსოვრდა. გერმანიაში და აქაც, ნიუ-იორკში. ხშირად გამოფენებზე მისი უნიკალური მხატვრობის ადგილებზე, ერთმანეთს ესაუბრებოდნენ, წინ და უკან მიდი-მოდიან, ზოგიც ისე ტოვებს გამოფენას, რომ ნამუშევრები ყურადღების მიღება რჩება. ლუკა ლასარნიშვილის იმ გამოფენებზე კი გასუსულები და გაშეშებული იდგნენ, ხელში ნახევრად საკვებ ჭიქებში. თითოეულ ნახატთან დიდი ხნით ყოველდღობდნენ და სხვადასხვა რაკურსიდან დაკვირვებით ათვლიდნენ.

ლუკა ლასარნიშვილის ერთ-ერთ გამოფენას ნიუ-იორკში ცნობილი ხელოვნების კრიტიკოსი ჯერი მაკლიყ ესტუმრა და მხატვარს თავისი შეფასებაც გაუზიარა. უთქვამს: „დღეს მერე მოვედი თქვენს გამოფენაზე, რადგან მინდოდა პირადად შენახე. არ მეგონა თუ კიდევ იყო შესაძლებელი ისეთი რამის გაკეთება, რომელიც არც ერთ მიმდინარეობაში არ ჩაეწყობა. თითქოს ოპარტი და

ამავე დროს არცაა ოპარტი, თითქოს მიმდინარეობს ოპარტი და არც ეგაა. ეს სურსეულია და ამავდროულად - არა. არც გეომეტრიულია. მოკლე, დღეს ის გნახე, რაც აქამდე არსად მინახავს. დიდი მადლობა.“ სანამ წავიდოდა, დასძინა: „ისე, გულს ნუ გაიტეხთ, დღეს თუ თქვენს ხელოვნებას ვერ გაიგებენ, რადგან ამისთვის მზად არ არიან. თავის დროზე ვერც გოდარი გაიგებს და ვერც ამას გაიგებენ...“

– თქვენ რა უპასუხებთ? – დიდი მადლობა-მეთქი. მეტი რა უნდა მეთქვას? ასეთი სიტყვები ჩემთვის ახალი არ არის, თუმცა, რასაკვირველია, ამგვარ შეფასებას ჯერი ზალსს დიდად ვუმაღლო. რაც შეეხება სხვადასხვა კოლექციაში მხატვრის ნახატების მოხვედრას, ეს ძალიან საჭირო და სავალდებულოცაა. მაგრამ ხელოვნებაზე დღეს კოლექციონერები უფრო მეტს საუბრობენ, ვიდრე თავად ხელოვნები. ჩემი ნამუშევრები კერძო კოლექციებშია და მუზეუმებშია. ზოგიერთის შესახებ ვიცი, ზოგიერთის შესახებ - არაფერი. მართალი გითხრათ, დიდად არ მალელებს ის, თუ სად არიან ამჟამად. ჩემთვის მთავარია ვიმუშაო. კოლექციონერი კი თავისი საქმიანობა დაკავებული. ხელოვნების ნაწარმოებს მდიდარი ადამიანი ყიდულობს, ჰოდა, კოლექციონერია მდიდარი, ფულიანი, რომელიც თავის ფულს ზუსტად ისე ახანდებს, როგორცაა საჭირო თვლის. თუმცა ისიც ვიცი, რომ მეტ-

„მპარავს“, ამიტომ ვცდილობ დროზე „დავბრუნდე“.

– სამხატვრო აკადემიაში ფერწერის ფაკულტეტზე მინდოდა ჩამაწავს, – ამბობს ლუკა. – მაგრამ, ადგილები, როგორც ჩანს, ჩემზე უკეთესი მხატვრებით დაკავდა. ამიტომაც საშიშროების მცდელობის შემდეგ თავი ფერწერის რესტავრაციის ფაკულტეტზე ამოვიყავი. რესტავრატორობა გულზე მაინცდაბნეოდა, ამიტომ ვცდილობდი მთელი დრო ფერწერისათვის დამეხმო. ვინაიდან ფერწერის საათები ნაკლებად გვქონდა, ამიტომაც მეტწილად სახლში ვხატავდი. სტუდენტობისას რესტავრაციის სტუდენტისთვის საჭირო მოთხოვნილებებს ვერ ვაკმაყოფილებდი, ჩემს ფერწერას კი ყურადღებას არავინ აქცევდა და ამიტომაც ცუდ სტუდენტად ვითვლებოდი. მაგრამ მე მაინც დაუინტერესებელი ვიყავი ფერწერისადმი. რადგანაც ჩემთვის არავის ეცალა, მიმდინარეობდა ვიჭეტი ხოლმე

17-მე-18 საუკუნის იმერული ქორწილი პეტერ ბროიგელის სტილში დამეხატა. ამას დიდი სიყვარულით ვაკეთებდი, მაგრამ ერთი დიდი პრობლემა მქონდა. მე, როგორც რესტავრაციის სტუდენტს, დიპლომი სწორედ რესტავრაციაში უნდა დამეცვა. ამაში ძალიან დამეხმარა ჩემი რესტავრაციის პედაგოგი ჯონი ახობაძე, რომელიც, მეგონა, ერთადერთი ადამიანი იყო, ვინაც ჩემზე ფერწერის დიდი სიყვარული დაინახა, ყოველნაირად გვერდში მედგა და ჩემი აღსადგენი ხატი ლამის თავად ვარესტავრირა. რაღა გვერი გავაგრძელო და ჩემმა სადიპლომო ნამუშევარმა დიდი მთონება დაიმსახურა. მაგრამ მე, როგორც ფერწერი...

– „სხვა ნაპირს“ – ამსტრეციას „მიადევთ“, არა?

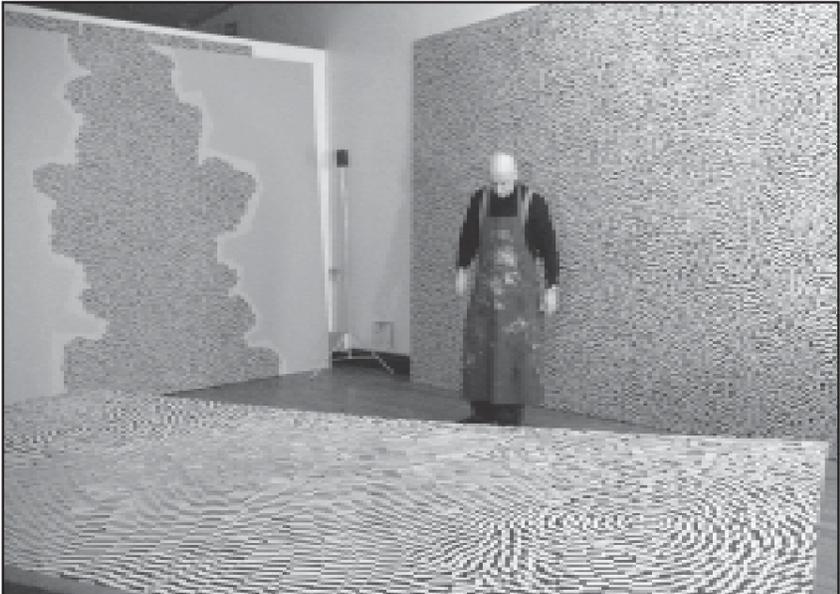
– ამსტრეცია, როგორც ასეთი, ნანახი მხოლოდ შავ-თეთრი რეპროდუქციებში მქონდა და თანაც დიდი

წუხაროდ, მათთვის ჩემი სიხარული ნაკლებად საყურადღებო აღმოჩნდა... მერე კი ჩემი ამსტრეციით იმედგაცრუებულმა განმიცხადეს, რომ ამგვარი ნახატის შესაქმნელად ჩემი იქ ყოფნა სულაც არ იყო სავალდებულო. ერთი სიტყვით, შემოქმედებითი სახელოსნოდან „გამათავისუფლეს“. ეს დანაკარგი დიდად არც მიდარდა და ამიტომ ახალი აღმოჩენით გახარებული სახლში ამაყად დავბრუნდი. სწორედ მაშინ მიხვდი, რომ ჩემს აღზრდას რაღაც აკლდა. ეს რაღაც – ამსტრეცია იყო.

– საქართველოდან სწორედ ამის გამო გაემგზავრეთ?

– საქართველოში ჩემი, როგორც მხატვრის, ავტორიტეტი შეირყა: გამოფენებზე ჩემს ნამუშევრებს აღარ ფენდნენ, აღარც სახლში დამედგობოდნენ. შემოქმედებითი სახელოსნოდან ჩემი გასტუმრება და ამსტრეციებით გატაცება ჩემს მიმართ უნდობლობას ბადებდა, შეურაცხყო-

ლუკა ლასარნიშვილი და მისი „მოძრაობის კადრები“

წილად ნახატის შექმნის მიზები არა ჭეშმარიტი მოწოდებაა, არამედ საჭიროება: ერთს თუ აქვს, მეორესაც უნდა ჰქონდეს. და ასე, ჯაჭური რეაქციით... ხანდახან ნამუშევრის ფასი კოსმიურ თანხამდეც კი აშკაფო. ისე, ვინც თუ ჩემი ნამუშევრებით ფულს მოიგებს, ღმერთმა სიკეთეში მოახმაროს. რასაკვირველია, ისიც ვიცი, რომ მე არავინ დამირეკავს იმის სათქმელად: „მატონო, თქვენმა ნამუშევარმა ამაშენა და ამ მიზების გამო გადავწყვიტე, მოგებული თანხა გავინაწილოთ“...

ლუკა ლასარნიშვილი თბილისში დაიბადა, სკოლა და შემდგომ სამხატვრო აკადემია თბილისშივე დაამთავრა. მაგპობიდანვე იყო, რომ პროფესიით მხატვარი უნდა გამოსულიყო. უფრო სწორად, ამას მისგან ყველა მოელოდა. „თავად კი მოზრდილობისას ექიმობა ან ფსიქოლოგობა უფრო მინდოდა“ - მაგრამ ჰოლოს მაინც ინერციით „მოწოდებულმა“ პროფესიამ გაიმარჯვა და მხატვარი გახდა, როგორც თავად აზუსტებს - „ხელოვნების მსახური“.

– საშუალო სამხატვრო აკადემიაში გატარებული წლების შესახებ მის სასტუმრო ოთახში ვიწყებ, რომელიც კედლებზე განთავსებული „მოძრაობის კადრების“ გამო ოდნავ ხელს მიშლის. ყურადღებასა თუ მხერას

და მთელის სერიოზულობითა და დიდის ყურადღებით მხატვრობა ცხოვრებისეულ გზებს ვცნობოდა. ჩემი პირველი გატაცება ვან ხოხი იყო.

– ალბათ, „ვან გოგი“ გინდობათ გეთქვით, არა?

– არა. ვან ხოხი. ჰოლანდიურად იგი ხოხი და ამიტომ მისი გვარის შევკლას არ ვაპირებ. ვკითხულობდი მის წერილებს, ყველაფერს მის შესახებ, რაც კი რამ იყო დაწერილი და ვცდილობდი არა მარტო მასავით მეხატა, არამედ მასავით მეცხოვრა კიდევ. ვან ხოხი არ ვიყავი და ამიტომ დიდხანს მის როლში ვერ დავრჩი. შემდგომი გატაცების თბიქტი მოდილიანი იყო. მოდილიანის სიყვარულმა აფრიკაში გადაამსროლა. აფრიკას ძველი ეგვიპტე და სამეგრეთი მოჰყვა. წლები გადიოდა და ხელოვნების ისტორიაში ჩემი ხეტილაყ სულ უფრო ღრმავდებოდა. ჩემი ხელი მემორჩილებოდა და სასურველ სამხატვრო სტილში ჩემი საკუთარი ნახატების შესრულებაც მიადვილდებოდა. ერთი კი იყო რომ ამ სურათებში ჩემ თავს ვერ ვხედავდი, მაგრამ აქ ჩემი ფსიქოლოგიით გატაცება მშველდა და თავს იმით ვიმშვიდებდი, რომ ეს მხოლოდ სწავლის საფეხურები იყო. სხვების გამონათქვამები კი იმის შესახებ, რომ ჩემი ნახატი ხან ამას ჰვავს, ხან იმას, ნაკლებად მადარდებდა. ამასობაში დიპლომის დასაცემის დროც მოვიდა და სადიპლომო თემად გადავწყვიტე მე-

ყურადღება არ მიმიქცევია. მაშინ ხომ ინფორმაცია ამსტრეციონიზმის შესახებ არ არსებობდა, თანაც არასერიოზულ ხელოვნებად ითვლებოდა და მეც ამ ყველაფერის ბრმად მჯეროდა. როცა აკადემია დავამთავრე მხატვრის სახლში, რომლის დირექტორი თემო გოცაძე იყო, ასპირანტურის მსგავსი შემოქმედებითი სახელოსნო გაიხსნა, სადაც რამდენიმე მხატვარი მუშაობდა და იქ მეც როგორღაც მოვხვდი. ხელფასებიც კი დაგვინიშნეს. ჩემი მრთიველური ხელწერა კარგად მუშაობდა. დიდი ტილო მქონდა დაწყებული - სახელად „სოფლის აქიმი“. წინა პლანზე ეზოში, სკამზე დამხულ პაციენტს კბილს თხრიდნენ; იქვე წყაროს პირზე უკვე კბილამოთხილი პაციენტი პირში წყალს ივლებდა; უკანა პლანზე ხეზე ქალი ასულიყო და ვაშლებს კრეფდა; კბილს ქვემოთ კი მას ორი პატარა ბიჭი ეგემოდან უჭვრიტინებდა. მათ უკან მემობლის ეზო ჩანდა, სადაც სახლის კარებს ეჭვიანი ქმარი ნაჭახით უტევდა; ფანჯრიდან ნახევრად შიშველი კაცი, ქოფაკი ძაღლის მიუხედავად, ჩახტომას ცდილობდა, ხოლო ქმრისა და საყვარლის შუა მდგომი თავზარდაცემული შიშველი ქალი თავში ხელებს იშენდა და ა. შ. კომპოზიცია ერთი ეპიზოდთან მიეერთებოდა და აღივლიდა. ორმეტრიანი ტილო ნახევრად დახატული იყო, როცა შემთხვევით, ტუმბოზე დადებული კარი, რომელსაც პალიტრად ვხმარობდი, ძირს თავდაღმა გადავარდნა, საღებავები კი იატაკზე დაიღვარა. სასწრაფოდ იატაკის საწმენდი დიდი ჯაგრისი ავიღე და საღებავების აწმენდას შევედევ. მათი გადაყრა დამეხანა, ამიტომ სურათის დაუხატავ ნაწილზე გრუნტის სახით მათი წასმა გადავწყვიტე. გადავსვი და როცა სურათს შევხედე, რაღაც დავინახე, რაღაც, რაც აქამდე არ მენახა - ტილოზე უცნაურ ლაქასა და ჩემს ნახატს შორის მხოლოდ პატარა, დაუფარავი საზღვარი დაარჩენილიყო. ჯაგრისს დავეხედე - საღებავები კიდევ შემორჩენოდა. ჰოდა, ავიღე და ეს შუა საზღვარიც გადავწიე. დაჯექი და სურათს დავაკვირდი. ჩემდა გასაუცრად ლაქა უფრო მრავლის მთქმელად მომჩვენა, ვიდრე ამდენი ხნის ნაჭახირალი სიუჟეტი. ბევრი არც მიფიქრია და მთელი ტილო ვაქციე ერთ მთლიან, მომავალეობად მოქმედ. კოლექტს ჩემი ახალი აღმოჩენისგან მიღებული აღტაცება გავუზიარე. სამ-

ფილმა მშობლებმა კი ხატვა ლამის სახლშიც კი ამიკრძალეს. იძულებული გახდი ავლამარში სახელოსნო დამეინარებინა. სახელოსნო კი ერთი დაფხვილი, სამკვდილიანი შენობა იყო. მთლად კედლის ნაცვლად ბრუნენტი იყო ჩამოფარებული. მუშაობა სწორედ იქ განვაახლე.

ერთხელ მხატვართა კავშირში საღებავებისა და ტილოების საყიდლად მივედი. იქ შურა ბანძელაძეს (ერთ დროს ბატონ შურასთან აკადემიაში ჩასაბარებლად ვემზადებოდი) შეხვდი. მკითხა აქ რას აკეთებ? მე ვუპასუხე: „საღებავებსა და ტილოს ვყიდულობ, ძია შურა-მეთქი“. იმან კი: „გასულ კვირას გნახე, რომ იყიდე, მე რას მატყუებ. წაიღე სახლი და ხატე, შენ ნიჭიერი ხარ და ხელს ნუ გაიფუჭებო... ბატონ შურას ეგონა, რომ მეც სხვა მხატვრებით სამხატვრო კავშირის შეკვეთებს ვასრულებდი. მე კი დასამშვიდებლად მივეუგე: „ან გეშინიათ, ძია შურა, დაკვეთებს არ ვაკეთებ, უბრალოდ, ისეთ რამეებს ვხატავ, რომ ბევრი მასალა მჭირდება. თქვენც ვერ გეტყვით, რადგან მაინც ვერ გამოგებთ-მეთქი“. ცოტა ეჭვის თვლით შემომხედა და ჩამაცხვდა, რას აკეთებ ასეთს? მეც ნელ-ნელა შევაპარე, ამსტრეციებით ვარ გატაცებული-მეთქი. გავეცნა, თავისთან სახლში წამიყვანა და თავისი ნამუშევრები - ამსტრეციები მაჩვენა. პირდაღებული ვუყურებდი მის ტილოებს, თვალს არ ვუჭერებდი. მე მეგონა, რომ ბატონი შურა გულაკტიონისა და ლენინის მტერს ავლად ხატავდა. არადა, თურმე მე რომ დავიბადე, 50-იან წლებში, ამსტრეციებზე მუშაობა მაშინ დაუწყია. მერე ჩემი ნამუშევრებიც ვაჩვენე და ერთმანეთი ხელახლა ასე ვავეცანით. ერთხელ ხელოვნების მუზეუმში დავით კავაძის მიერ პარიზში შესრულებულ ამსტრეციებს ვუყურებდი და მივხარა: „მე შენს ადგილზე მოსკოვში წავიდოდი, თორემ აქ ცოლო ხარ, ისე მოკვდები, რომ ჩემს მტერს შენი ნახატები არავის ეცოდინებო...“ სწორედ ამან გადაამწყვეტინა მოსკოვში გამგზავნება. იმდროინდელ მოსკოვში ავანგარდისტების ჯგუფი არსებობდა და ნელ-ნელა მათთან დაახლოვებაც მოვახსენე. ერთხელაც ლენინი მაშუანოს შემხვედრეს, მას ჩემი ნამუშევრების სლაიდები ვაჩვენე, ძალიან მოეწონა და გამოფენის მოწყობაც შემომთავაზა. თბილისში შურა ბანძელაძის გარდა კიდევ იყო ერთი-ორი ჩემი ნაცნობი

მხატვარი

მხატვარი, ამსტერდამში დაბადებული... 1987 წელს მოსკოვში დაიბადა...

რა გამოვლილება შეგძინათ რუსეთში, ვერსამ, ამერიკაში?

როგორც მხატვარი? არა მგონია, რომ ამ ქვეყნებში ჩემზე რაიმე ახალი გავლენა მოახდინებს...

ემიგრაციაში?

მე ჩემს თავს ემიგრანტად ვერ ვხედავ. ემიგრანტი სხვა ქვეყანას შევადრებოდი...

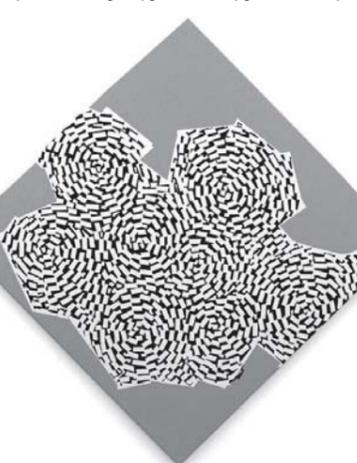
მხატვარი დღეს, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეს, მხოლოდ ხელოვნებით არსებობს, ალბათ, გაუჭირდება...

ვინ ვიხსენებ? არაა მხატვრები, რომლებიც მშვენივრად არსებობენ...

რების საზომი ერთეული. ფულზე ჩემი დამოკიდებულების საილუსტრაციოდ...

ანუ ესეცა თქვენი „ცხოვრების კონცეფცია“... თქვენი ხელოვნების კონცეფციის თავად როგორ დაახასიათებდით?

როგორც ფსიქოდელოგი... სანამ ამ კონცეფციის მივადგინებდი, უამრავი „ცდის“ ჩატარება დამჭირდა...

შემთხვევითობა. ჩემთვის ნაწარმოებები ბოლომდე გააზრებული და სრული კონტროლის ქვეშ უნდა იყოს...

ჩემს საძინებელ ოთახში, ფანჯარაზე თეთრი ტილოს ფარდა იყო ჩამოკიდებული...

შარშან ამსტერდამის მუზეუმში „კობრა“ ქართველ მხატვართა გამოფენა „Born in Georgia“ მოეწყო...

(ინგლისურიდან ზუსტი თარგმანით მოკლე ხუმრობის ან მხიარული აზრის აღმნიშვნელია) დავარქვი...

ინსტალაციები და ობიექტები ფსიქოდელოია იყო?

მე „ფსიქოდელოია“ ინსტალაციებს და ობიექტებს არ დავარქმევდი. ჩემი ინსტალაციები და ობიექტები მერტივლად ადამიანების ნაკლოვანებების კრიტიკაზე იყო დაფუძნებული...

ჩემი ერთ-ერთი ბოლო ობიექტი „ეს თაობა“ გახლდათ. ვედლებზე დამაგრებული იყო ვეფხვთა მძვინვარეობის ხმების რეპროდუქცია...

შარშან ამსტერდამის მუზეუმში „კობრა“ ქართველ მხატვართა გამოფენა „Born in Georgia“ მოეწყო...

იან მერაპილაძე, ნიუ-იორკი, აშშ

აზრები

ღმერთო, კვირე...

მჭევრმეტყველი მოღვაწე ხალხს ესაუბრება (ზეპირსიტყვიერად ან წერილობით). იყენებს მკვერ უცხო სიტყვებს...

არც ისა კარგ დღეში, ვისაც ესმის, რომ ჩახლართული ტერმინოლოგიის მოხმობით, ამდენი „გარჯილობის“ მიუხედავად...

არადა, რა უბრალოდ, ჩვეულებრივად შეიძლება გადასცე ყველაზე მნიშვნელოვანი სათქმელიც კი და მიიღო უსიტყვო ღიმილი...

უმაღლესი კეთილშობილების გამოსახატავად სულაც არაა საჭირო მაღალფარდოვანი, დამწვარ-დახრავული სიტყვების კორიანტელი...

ბიზნისი კი არა, ყოველთვის დაუხურავი წიგნი, რომელიც ვერ გაუგიათ, გულთან არ მისულა...

წიგნი მორჩილია, ძალას არ დაგატანს; დახურავ და მორჩა; მასთან პირწმინდად მართალი იქნები...

მაგრამ... მაგრამ ვიცი, არაფერი გესწავლება... შიგნით ყველაფერი გესმის... ოღონდ იმ „შინა ხმას“ დაუგდე ყური და არა მას, ვინც მანცდამანც ფეხზე წამოსადგომად და ტამის დასაკრავად თხიბობს...

ყოთაუო კვირეოსნები?!

ჩემი კორპუსის უკან პატარა ბაღია, რომელშიც 60-მდე ფიჭვი და ნაძვი ხარობს. რაკი მე-6 საორულზე ვცხოვრობ, ჩემი ბინიდან ისინი კარგად მოჩანან...

უპიხიანი შხემა

აშან ეს პრემია მიიღო, იმან - ის, ეს იმით დააჯილდოვეს, ის - იმით და ა. შ. - ყველგან ასე ისმის... ვიდე კარგი, რომ ჭეშმარიტ შეგრძნებებს, გულითად, უღრმეს სიხარულს...

სამხარონი

ის ხე ძალიან დიდი და ხნიერი იყო. მისი ტოტების ჩრდილქვეშ გამვლენი, ხანდახან, როცა სიცხისგან გათანგულედი იყენე...

ჯანდაბას, სანამ შეუძლია, სანამ შეძლებს, გაიხაროს, ბოლოს და ბოლოს, ხეა, ვაცი ხომ არ არისო, - შემდეგი ჭიის მოლოდინში ნერწყვის ყლაპავდნენ ხოლმე ჭრელი კოდალები...

თამარ ბაბოშვილი

გახსენება

პირველი გაზაფხული უშენოდ...

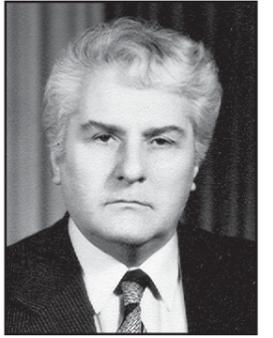

პირველი გაზაფხული უშენოდ... აპრილი პირველად მოვიდა უშენოდ, ჩვენო მედიკო. შენი განვლილი გზა...

სკოლაში წარჩინებული მოსწავლე; სტუდენტობისას სახელობითი სტინდენტი; დიდი შრომითი გიგანტური დაგროვებული...

საპატიო ნიშნის ორდენის, ორგანო შრომის წითელი დროშის ორდენის, ლენინისა და ღირსების ორდენების კავალერი ქალის განსაკუთრებული...

ლავს მარადიული საჩუქარი უპოქა - ალაზენე ეკლესია წინააღმდეგობაშია. ენა, გამაღვი, სარწმუნოება - შენი ურყევი რწმენა იყო და ეს...

მეუღლე ცისანა ტატიშვილი, და ნანა თოთიბაძე, შვილები გიორგი, კონსტანტინე, მარიამი...

ჯანმრთელობა

მაგნიტური ქარიშხლები: გაფრთხილებულია, მაგნადაამ დასულია

დღეებში მცხოვრებთა დაახლოებით ერთი მესამედი ეგრეთ წოდებული „მეტეოპათები“ არიან და იტანჯებიან მკვეთრი ბუნებრივი ცვლილებებისგან...

მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები...

მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები...

მუშავებს, რომელიც ყველაზე აქტიურ მონაწილედ ღებულობს გიგანტური რიტმების რეგულაციას...

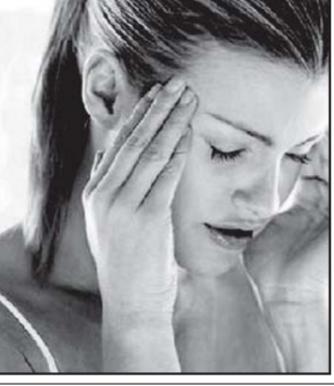
კომენტარს აკეთებს მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, რუსეთის მედიცინის მეცნიერებათა აკადემიის „ძროწობიოლოგიისა და ძროწომედიცინის“ პროფესორი კომისიის წევრი რ. ზასლავსკაია:

მაგნიტური ქარიშხლები ორგანიზმისთვის სტრესული ფაქტორია. ისინი იწვევენ ალბერტაინურ დენინდრონოზს, რომლის შედეგად...

მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები...

მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები...

მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები, ანუ მაგნიტური ქარიშხლები...

როგორ დავუპირისპირდეთ მაგნიტურ ქარიშხლებს?

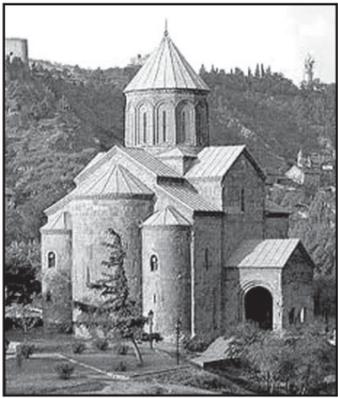
დარღვეული გიორგიტივის კორექციისთვის, მაგნიტური ქარიშხლების ავირდის პირობების ცვლილებებისადმი ადაპტაციის გაუმჯობესებისთვის სასურველია მივიღოთ მელატონინის შემცველი პრეპარატები...

პარატის უსაფრთხოებას ზრდის. მას აქვს ყველა ის თვისება, რაც გუნებრივ მელატონინს, ამათ შორის უნარი - მოაწესრიგოს გიორგიტივის რიტმი...

რიგად იმ ავადმყოფების 80 პროცენტს, ვინც მელატონინს იღებდა. ზოგიერთი გამოკვლევის დროს დაადასტურდა მელატონინის პრეპარატების მიღებას შეუძლებელი არსებობის რეალიზაცია...

სულიერება

კვირაცხოვლობა

11 აპრილს სასაბრძოლო სახლი და მართლმადიდებელი სამოციქულო ეკლესია დღესასწაულოვს კვირაცხოვლობას, რომელსაც ეწოდება ახალი

კვირა, ალღომის განახლება, თოვს კვირა.

ალღომის ღამეს თოვს გარდა ყველა მოციქულმა ნახა იესო ქრისტე. თოვს გვიან მოვიდა, მოწაფეებმა უთხრეს: „ჩვენ ვნახეთ უფალი“! მაგრამ ურწმუნო თოვს არ ღიჯობდა. ერთი კვირის შემდეგ მოწაფეები შეიკრიბნენ, თოვსც მათთან ერთად იყო. იესო ქრისტე კვლავ გამოეცხადა და უთხრა: „მშვიდობა თქვენ“, მერა კი თოვსს მიმართა: „...მოვიცი აქ შენი თითი და განიხილა ხელები ჩემი, მოვიცი ხელი და შეახე ჭრილობას ჩემი გვირდისას და ნუ იძინავი ურწმუნო, არამედ იყავი „მორწმუნე“. თოვსამ შეაღება: „უფალი ჩემი და ღმერთი ჩემი“. იესომ უთხრა: „შენ ირწმუნე, რადგან ნაც მნახე, მაგრამ ნეტარ არი-

ან ისინი, რომლებმაც არ მიხილეს და მირწმუნეს“.

მოციქულ თოვსს თავის ძალა თბილისის სიონის საკათედრო ტაძარშია აღსვენებული.

...ალღომის დღიდან, მთელი ზრწინვალე შვიდულის განსავლობაში, კანკალის წინ ყველა ტაძარში დგას პატარა მამიკონიანი გავრცელებული პური, რომელსაც არტონი ეწოდება (გერქულად „არტონი“ პურს ნიშნავს ზრწინვალე შვიდულის დღეებში იგი განსაკუთრებული გადღობით იმოსება და დიდ სინდონდებს წარმოადგენს.

კვირაცხოვლობაზე არტონს მცირე ნაწილებად ჭრიან და მორწმუნეებს ურიგებენ. არტონი კურნავს სულს და სოცს.

გიული ლიპარტია

გვერდით!

გულწრფელად გულოცავთ შეუღლებულ ახალგაზრდა ცოტნიედებს, მეცნიერებათა დოქტორს ოთარ ნაღბარაძეს – ჩვენი გაზეთის მეგობრების – მედიცინის და ეკონომიკის დოქტორების მანანა ქორიძისა და ნუგზარ ნადარაიას ვაჟს, და ნათია გიგაშის – მედიკოს მარიკა რაზმაძისა და წარმატებული ბიზნესმენის პაატა გიგაურის ქალიშვილს! ფეხბედნიერი ყოფილიყოს ეს უმნიშვნელოვანესი ნაბიჯი თქვენს ცხოვრებაში, კარგი მშობლების უკეთესო შვილებო! გემრავლოთ, ხანგრძლივად გეცოცხლოთ და გებედნიეროთ ახლობლებისა და მამულის გასახარ-საკეთილდღეოდ!

„სრ“ სარედაქციო კოლეგია

ვულოცავთ გივი ლომინაძეს!

კვირვასო გივი, ვინაიდან სიბერე შენთან ახლოსაც ვერ მოვა, ამიტომ შენი მოსიყვარულე მეგობრები გულოთადად გილოცავთ ორჯერ ოცდათხუთმეტი წლისთავს. აგრე მხნედ გვენახე კვლავაც ქვეყნის, შენი ოჯახისა და შენი ახლობლების საკეთილდღეოდ და გულის გასახარად.

უახლოესი მეგობრები

ინფორმაცია

რუსთაველის პრემიაც გაიცემა და ეროვნული პრემიების

როგორც სასაბრძოლო კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და სპორტის სამინისტროში გვაცნობს, სასაბრძოლო პრემიების განსაკუთრებული ხელშეწყობის და მხარდაჭერის ფარგლებში რუსთაველის სახელობის და სასაბრძოლო კულტურის პრემიის კომისიამ უკვე გამოაცხადა კონკურსი 2010 წელს შოთა რუსთაველის სახელობის და სასაბრძოლო კულტურის პრემიების მოსაპოვებლად შოთა რუსთაველის სახელობის პრემიაზე განაცხადები მიიღება შემდეგ ფარგლებში – მხატვრული ლიტერატურა, მუსიკალური, კინო, სახვითი და თეატრალური ხელოვნება, არქიტექტურა, რუსთაველოლოგია, სოციალური და ჰუმანიტარული მეცნიერებები. შოთა რუსთაველის სახელობის პრემია გაიცემა არა უმეტეს სამი, თითოეული 15.000

ლარის ოდენობით სასაბრძოლო ეროვნულ პრემიაზე კი განაცხადები მიიღება შემდეგ ფარგლებში – მხატვრული ლიტერატურა, მუსიკალური, კინო, სახვითი და თეატრალური ხელოვნება, არქიტექტურა, ტელევიზია, პუბლიცისტიკა, კულტურული მემკვიდრეობა, საკუნძო-გისამეცხოველო მეცნიერებები, ჰუმანიტარული მეცნიერებები, მედიცინა და ტექნიკა. სასაბრძოლო ეროვნული პრემია გაიცემა არა უმეტეს შვიდჯერ, თითოეული 10.000 ლარის ოდენობით.

საკონკურსო განაცხადები და განაცხადი მიიღება სასაბრძოლო კულტურის, ძეგლთა დაცვისა და სპორტის სამინისტროში 2010 წლის 23 აპრილის ჩათვლით, კონკურსის საბოლოო შედეგები და ლაურეატთა სია კი გამოცხადდება არა უგვიანეს 2010 წლის 26 მაისისა.

ვითვთ ყურადღებას!

გუშინ, 9 აპრილს, ჩვენი გაზეთის მე-6 გვერდზე გამოქვეყნდა სოხუმელი დევნილი მამის მარა ლომიძის წერილი – „თვით პრაზიდენტის განცხადებაზე“. დევნილი მამა მომავალი შვილის განადრებას იტხოვს.

დღეს დავატავთ ვაქვეყნებთ პატონ მირაზ ლომიძის საკონტაქტო ტელეფონს – 895-59-29-97. იმედია, დევნილ მამას შეეძინება ან, სანიდანაც ჯერ არს.

დღის კალენდარი 10 აპრილი

ზრწინვალე შვიდულის შაბათი. თბილისის სიონში თავად გივი აილახვირის სულის სასადად შამი შეიწირვის (გარდაამალა, მოიხსენიება კვირაცხოვლობის წინა დღეს, შაბათს; წიკვის შემდეგ არტონის განცხადება დარკობა. იონანის, მანგლელი ეპისკოპოსისა (1751); ღირსისა ილარიონ ახლისა, პელიკთელი ილუმინისა (დაახლ. 754); ღირსისა სტაფანო სანდა-ულუმოძეებისა, აღმსარებლისა, ტრიპლიტელი ილუმინისა (დაახლ. 815); მონაგობა: იონანის, ბარაძისა და სხვათა მათთანა (დაახლ. 330); მონაგობა გივიანისა, გულბარაღი მთავრისა (დაახლ. 830).

ამოდის 05.30 ჩადის 18.36 ამოდის 03.21 ჩადის 14.46

დაიბადნენ:

1887 – ბერნარდო უსაი, არგენტინელი ფიზიოლოგი, ნობელის პრემიის ლაურეატი. გარდაიცვალა 1971 წელს.
1917 – ვახტანგ ჭელიძე, ქართველი მწერალი, მთარგმნელი.
1928 – გიორგი სტურუა, ცნობილი პუბლიცისტი, ამჟამად ცხოვრობს ამერიკის შეერთებულ შტატებში.

გარდაიცვალნენ:

1813 – შან ლუი ლაგრანჟი, ფრანგი მათემატიკოსი და მექანიკოსი.
1954 – ლუი შან ლიუმარი, ფრანგი გამოგონებელი. 1895 წელს თავის ძმასთან ერთად შექმნა კინოაპარატი.

მოვლენები:

1925 – ძალაძე ცარიცინს დაარქვა სტალინბრადი.
1972 – ირანში ქლიარი მიწისძვრა მოხდა, რის შედეგადაც დაიღუპა 3000 ადამიანი.

გეიანიუსი

კადრი

„ოჯახის მკურნალი“
ჰომეოპათიის (თ. ალაშვილი – დირექტორი, ქართული ტრადიციული მედიცინის (ნ. ნაჭყავიძე, გავრვთა მანუალებრი თერაპიის (თ. მიმინოვილი, მასაჟის და სამკურნალო ფიზიკულ-ტურის კლინიკა
რუსთაველის 28/ა.ლ. ჭავჭავაძის 2ა, 98-64-86, 98-99-55, (899) 55-99-61.
www.alashvili.com

ამინდი დღეს
თბილისი. +8 – +16
ქუთაისი. +2 – +8
ბათუმი. +5 – +9
ზუგდიდი. +3 – +8
თელავი. +7 – +13

რეკლამა გ. ახვლედიანის ქ. №19.
„საქართველოს რესპუბლიკაში“
99-62-77; 899 32-85-76.

ანაკლოტები
როგორ შეიძლება ქართველ ხალხზე ვთქვათ, ლაბაქიანო, როდესაც მთავრობა ყოველთვის ახარებს მისთვის რისაზე ნაგლეჯს?
მსოფლიოში ყველაფერი შეფარდებითა, ქართული პენსიის გარდა.
ნავისიერი ასაკს აქვს თავისი ხიზლი. მაგალითად, წინა დღე უნაშთო იყოფა ჩვიდ-მეტე.
ახა, რატომ უნდა გვეზინოდეს ტანკის? საკმარისია, იგი გადააყრიან და უკვე ვერაფერს იზამს...

საქართველოს რესპუბლიკა SAKARTVELOS RESPUBLIKA
გ. ახვლედიანის (ყოფილი ვეროვსკაინის) ქ. 19
ინფოფონი 66434
გამოცემალი:
შპს „თანამდგომე“-ს გაზეთ „საქართველოს რესპუბლიკის“ გამოცემელი“ (დავით აღმაშენებლის 150. ტ. 899 79-76-79)
შპს „ახალი საუკუნე“
იბეჭდება „კოლორი“ (რკინიგზის ჩინი, № 20)
მთავარი რედაქტორი ალექსი ასლანიშვილი 99-62-77; 899 56-81-86
ბასუბისმგებელი რედაქტორები:
გურამ გომიანიშვილი 899 53-76-16;
რუსლან რუსია 899 17-21-21;
საბრტაქ ქოპულია 899 36-00-35
ბასუბისმგებელი მდივანი
მამუკა ვაშაქიძე 879 01-04-77
ამტორთა სახურალოლოლო რედაქციის მიერ შეუქვეთავი მასალები დიბეჭდება ავტორთა ხარჯით. ავტორთა მოსაზრებები, შესაძლოა, მუდამ არ ემთხვეოდეს რედაქციის პოზიციას.